

Arrest

nr. 98 724 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In het kader van een onderzoek van uw asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal op 11/12/2012 van 15.25 uur tot 16.20 uur een gehoor. U werd bijgestaan, door een tolk die het Punjabi machtig is. Uw advocaat Mter M. was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Mohanmajra (provincie Punjab). U bent sedert uw huwelijk met K. V. (CGVS 12/22317, O.V. 7.619.159) Hindu. U was huisvrouw. Uw man was de éigenaar van een taxibedrijf. U bent een lid van de religieuze beweging Dera Sasha Sauda, een beweging die ondermeer in Punjab zeer veel aanhangers telt. Uw man was de leider of vertegenwoordiger van de lokale tempel (of 'deera') van deze beweging. De Sikhs in Punjab en

in uw regio waren allerminst opgezet met jullie beweging die de gelijkwaardigheid van vier religies predikt. Omdat uw man een belangrijk vertegenwoordiger was, kreeg hij het enkele keren aan de stok met Sikhs. Twee keer werd uw man ook fysiek aangevallen. Op 24/05/2008 werd zijn taxi tegengehouden door de Sikhs. Zij hebben uw man mishandeld. Hij verloor het bewustzijn en werd door een onbekende naar het ziekenhuis gebracht. Hij diende er vier dagen te worden verzorgd. De politie noteerde een klacht maar deed verder niets. Op 15/08/2012, na de viering van de verjaardag van jullie guru Gurmeet Ram Rahim Singh, werd jullie huis door Sikhs aangevallen. U, uw man en twee zonen konden zich verschuilen in een kamer van het huis. Uw man belde zijn vrienden die naar het huis gekomen zijn. Een klacht bij de politie. Uw man meende dat jullie leven gevaar liep en besliste India te verlaten. Op 12/11/2012 namen u en uw, die in het huis is komen kijken, haalde opnieuw niets uit.

Uw man meende dat jullie leven gevaar liep en besliste India te verlaten. Op 12/11/2012 namen u en uw man in Delhi een vliegtuig naar Turkije. Uw twee zonen bleven achter in India. Zij zijn bij een vriend van uw man. Vanuit Turkije zijn jullie via onder meer Griekenland en Italië naar België verder gereisd. Op 28/11/2012, een negental dagen na jullie aankomst in België, zijn jullie asiel gaan vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaarde niet terug te kunnen naar India waar de Sikhs u en uw gezin dreigen te vermoorden.

U bent niet in het bezit van enig document dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst, ingeroepen problemen of reisweg vermag te staven.

B. Motivering

Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man. In de beslissing van uw man wordt uitgelegd waarom jullie asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Deze beslissing luidt als volgt. Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land een verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 51 zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd Indië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

In casu dient te worden vastgesteld dat u uw beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste is het zeer merkwaardig dat u geen documenten voorlegt. U staat uw identiteit en herkomst op geen enkele manier. Evenmin bent u in het bezit van enig stuk dat zou kunnen aantonen dat de vervolging van de leden van de organisatie Dera Sasha Sauda aannemelijk is. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u hieromtrent informatie heeft, zegt u dat u kranten heeft waarin over dergelijke vervolging wordt bericht (CGVS, p.5). Echter, deze zou u in India hebben achtergelaten. U zegt dat u niet wist dat u deze zou nodig hebben (CGVS, p.5), wat niet overtuigt. U zou uw vertrek uit India al tien of vijftien dagen na de beweerde aanval van 15/08/2012 hebben gepland (CGVS, p.9). Bovendien verblijft u op het moment van het gehoor op het CGVS al minstens enkele weken in België en blijkt dat u nog steeds geen stappen heeft ondernomen om enig identiteitsdocument of een ander document ter staving van uw relaas voor te leggen. Dit is onaanvaardbaar, te meer u moeiteloos contact kan opnemen met mensen in India. Voor uw eigen problemen legt u evenmin enig bewijs voor. Verwacht mag worden dat u uw verklaringen (de vernieling van uw taxi, uw lidmaatschap van Dera Sasha Sauda, uw ziekenhuisopname, uw diverse contacten met de politiediensten, de aanval op uw huis en andere voorvallen) staat met documenten.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw lidmaatschap van Dera Sasha Sauda en de daaruit voortvloeiende problemen met Sikhs op diverse punten bijzonder vaag en summier zijn gebleken. U verklaart bijvoorbeeld dat u, als vertegenwoordiger van de lokale 'deera', samenwerkte met een zevental personen. Als u gevraagd wordt wie die zeven personen dan wel zijn, kan u er slechts drie bij naam noemen (CGVS, p.7). Uw vrouw kent dan weer slechts een van die

personen (Parkash) bij naam maar weet niet dat de man van jullie dorp afkomstig is (CGVS, vrouw, p.3) en hoewel zij al vele jaren lid zou zijn van de beweging, blijkt uw vrouw slechts twee andere leden bij naam te kennen (CGVS, vrouw, p.4). Gevraagd naar de stichter van de organisatie, meent uw vrouw dat dit Gurmeet Ram Rahim insa is (CGVS, vrouw, p.3). De informatie stelt evenwel dat de stichter van de beweging Mastanaa Balochistani is.

Wanneer u wordt gevraagd of u andere leden, leiders of vertegenwoordigers van de beweging kent die moeilijkheden kregen, ontwijkt u de vraag tot twee keer toe (CGVS, p.6). Als dezelfde vraag iets later een derde keer gesteld wordt, 'geeft u toe dat u geen namen kan noemen (CGVS, p.10), wat merkwàardig is, temeer u toch krantenartikels over de vervolging van de leden van de beweging zou hebben bijgehouden. Ook uw vrouw kent geen leden van de organisatie die ooit moeilijkheden met de Sikhs zouden hebben gekend (CGVS, vrouw, p.4). Uit jullie verklaringen kan alleszins niet worden opgemaakt dat de andere leden van Dera Sasha Sauda vervolgd worden.

Nog andere verklaringen van u en uw vrouw zijn bijzonder vaag, wat jullie geloofwaardigheid verder ondermijnt. U heeft bijvoorbeeld geen idee wie de mensen zijn die uw taxi vernielden (CGVS, p.6). U weet ook niet wie de personen zijn die uw huis in augustus 2012 aanvielen (CGVS, p.10). U laat uitschijnen dat de Sikhs van de gurdwara naast uw tempel een probleem met u hadden omdat u de verantwoordelijke was (CGVS, p.6), maar omgekeerd weet u niet wie de verantwoordelijke van die naburige Sikh tempel is (CGVS, p. 10). Verder verklaarden u en uw vrouw dat u na de aanval op het huis vrienden opbelde. Deze zouden vervolgens naar jullie huis gekomen zijn (CGVS, p.9, CGVS, vrouw, p.3). Het is merkwàardig dat uw vrouw niet kan zeggen wie de mensen waren die naar jullie huis kwamen (CGVS, vrouw, p.3). Eveneens opmerkelijk is dat zij niet kan verduidelijken wie u gewoonlijk bijstaat als er problemen met Sikhs waren, wat volgens haar nochtans "regelmatig" gebeurde (CGVS, vrouw, p.3).

Bovenstaande argumentatie toont aan dat vage verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Stel dat aan uw problemen met de Sikhs in uw district geloof zou worden gehecht, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat u dergelijke problemen kan ontwijken door u elders in India te vestigen. U zegt dat u nergens veilig zou zijn en u wil deze stelling kracht bijzetten door te argumenteren dat ook Indira Ghandi (in 1984) door Sikhs (haar twee lijfwachten) vermoord werd, wat niet ernstig is: elke vergelijking tussen u en Indira Ghandi loopt onvermijdelijk mank.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw reisweg en reisdocumenten evenmin kunnen overtuigen. Zo stelt u niet te weten naar welke stad of luchthaven in Turkije het vliegtuig u bracht (CGVS, p.3). Evenmin kan u verduidelijken via welke steden of plaatsen in Griekenland of Italië u naar België zou zijn verder gereisd (CGVS, p.3). U weet niet of de container waarin u zich een tijdlang bevond, via de weg of het water zou zijn vervoerd (CGVS, p.3). Over het paspoort dat in Turkije zou zijn afgenomen, bent u zo mogelijk nog onduidelijker. U verklaart niet te weten onder welke naam u de vliegtuigreis maakte (CGVS, p.2,3). Uw vrouw verklaart nochtans dat jullie gewoon onder jullie eigen naam reisden (CGVS, vrouw, p.2). Of er een visum in het paspoort was aangebracht en door welk land dit visum werd uitgereikt, beweert u ook niet te weten (CGVS, p.2). Dergelijke verklaringen tonen aan dat u ervoor kiest belangrijke informatie achterwege te houden; Dit ondermijnt uw resterende geloofwaardigheid.

In het licht van voorgaande vaststellingen kunnen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht; Doordat verwerende partij voorafgaand aan haar beslissing geen enkele inzage in het dossier van het cgvs aan verzoekster heeft verleend laat staan dat zij verzoekster voorafgaand aan het nemen van de beslissing heeft gehoord of in kennis heeft gesteld van nieuwe elementen in het dossier van verzoekster. Dat de diverse rapporten dewelke zich thans in het administratief dossier bevinden en waarnaar men verwijst in de beslissing nooit ter kennis werden gebracht, laat staan dat de mogelijkheid geboden werd om deze te duiden;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen" of "dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt". Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar

beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat: "dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht". Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee: "dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld". De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing. In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens: "dat de verwerende partij verplicht was verzoekster in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde" of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation si! n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'autorité compétente va fonder son appréciation". In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld" om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen" 5(eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken. Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de beslissing kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte).

TWEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel "dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen" , "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen". De Raad van State stelt : "De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken". "De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn...De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden". Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de handelende overheden ertoe: "om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken - in geval van een volledig dossier - kunnen oordelen over het dossier". De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. In casu heeft verzoekster geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde het cgvs, noch in enig advies van deze Dienst. Laat staan dat betrokkene gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de beslissing gestoeld op deze stukken.

DERDE ONDERDEEL

Terwijl ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien. Dat volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht- en in functie daarvan - het recht op inzage op hen van toepassing zijn;

(HvJ C-135/99 P, *Ismeri Europa t. Rekenkamer*, punt 28). Het eerbiedigen van de rechten van de verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden, is te beschouwen als een grondbeginsel van gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling inzake de betrokken procedure in acht moet worden genomen (Ger. EG T-50/96 *Primex Produkte Import-Export e.a. t. Commissie*; punt 59). De beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming dient in acht genomen het voornoemd criterium van het Hof van Justitie dan ook te worden beschouwd als een beslissing die de betrokkenen „aanmerkelijk kan raken in hun belangen“. Alzo dient de asielpcedure gekwalificeerd te worden als een procedure die tot een „bezwarend besluit“ kan leiden jegens de betrokkene (M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,21; HvJ C-32/95 P, *Commissie t. Lisrestal e.a.*, punten 31-34); Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dient eenieder jegens wie een besluit kan genomen worden dat zijn belangen aanmerkelijke beïnvloedt, in staat te zijn naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken over de omstandigheden waarop het bestreden besluit wordt gegrond. (HvJ C-32/95 P; *Commissie t. Lisretai e.av* punt 21). Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure voor de Commissie zelf zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de juistheid en relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en eventueel over de documenten die door deze gemeenschapsinstelling in aanmerking zijn genomen (HvJ 85/76, *Hoffmaan-La Roche t. Commissie*; punt 14; HvJ C-269/90, *Technische Universität München*, punt 25). Dit beginsel verlangt dat de betrokkene, voordat de beschikking wordt vastgesteld, een nauwkeurige en volledige opgave ontvangt van de punten van bezwaar die de Commissie voornemens is tegen hem in te brengen en waarop de betrokkene vervolgens kan reageren. (HvJ C-48/90 en C-66/90, *Nederland en PTT t. Commissie*; punt 45). Overwegende dat M. DESOMER dan ook terecht besluit dat: "... lijkt de conclusie zich dus op te dringen dat het verstrijken van de omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn voldoende om de Europese administratieve rechtsbeginselen van het recht op hoor en wederhoor en het recht op inzage van toepassing te maken op nationale asielpcedures. Het is niet vereist dat de richtlijn zelf expliciet melding maakt van de hoorplicht of het recht op inzage in het dossier. " (M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,21); Verwerende partij is op 14.12.2012 overgegaan tot het nemen van een beslissing houdende een niet in overwegingneming van de asielaanvraag; Verwerende partij haar beslissing is gestoeld ondermeer op volgende motivering: (...). Uit het voorgaande is reeds genoegzaam gebleken dat voorafgaand aan het nemen van de beslissing verzoekster op geen enkele wijze in kennis werd gesteld van nieuwe elementen dewelke eventueel invloed zouden hebben op haar dossier laat staan dat verzoekster werd uitgenodigd teneinde gehoord te worden omtrent deze nieuwe elementen voorafgaand aan het nemen van een beslissing in hoofde van verweerder; Dat de diverse rapporten die zijn toegevoegd aan het administratief dossier na haar verhoor nooit ter kennis werden gebracht aan verzoekster. Verzoekster verwijst hiervoor ondermeer naar het antwoorddocument IND 2012-002W dd. 31.05.2012, Opmerkelijk hierbij is reeds te moeten vaststellen dat het antwoorddocument dateert van NA het KB van 26.05.2012 dat stelt als zou India behoren tot de groep van veilige landen. Verzoekster stelt zich alsdan terecht de vraag op basis van welke gegevens het CGVS voordien advies heeft uitgebracht voorafgaand aan de totstandkoming van het KB. Feit is dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de beslissing geen kennis heeft gekregen van deze bijkomende stukken. Bovendien heeft zij tot op heden geen kennis van de inhoud van het advies zoals geformuleerd door verweerder voorafgaand aan de totstandkoming van het KB van 26.05.2012 waarin verweerder van oordeel is dat India een veilig land is. Verzoekster werd bovendien tijdens het gehoor op geen enkel ogenblik geconfronteerd met de inhoud van het verslag waaruit zou blijken dat India als veilig land zou kunnen doorgaan met ernstige repercussies tot gevolg op het gebied van zijn rechten en versnelling van de procedure. Verzoekster is de mening toegedaan dat door schending van bovenstaande beginselen verweerder onmogelijk tot een redelijk besluit kon komen reden waarom verzoekster om de vernietiging verzoekt zodoende dat aan haar de kans wordt geboden om inhoudelijk verweer te voeren op de inhoudelijke verslagen en tevens om inzage te vragen in het advies voorafgaand aan het KB van 26.05.2012. Bovendien wordt er aan verzoekster verweten dat haar verhaal tegenstrijdig zou zijn met deze van zijn echtgenote doch ook hieromtrent is er nooit enige confrontatie geweest. Dat rekening houdend met het bovenstaande zowel het algemene rechtsbeginsel van het hoorrecht/- plicht als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn zodoende dat verzoekster alsdan ook verzoekt onderhavig middel ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienovereenkomstig de beslissing zoals genomen door verweerder nietig te verklaren;"

2.1.2. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij voorafgaand aan haar beslissing geen enkele inzage heeft verleend in het dossier van het CGVS, laat staan dat zij verzoekster voorafgaand aan het

nemen van de beslissing heeft gehoord of in kennis heeft gesteld van nieuwe elementen in het dossier. Verzoekster werpt eveneens op dat de diverse rapporten die zich in het administratief dossier bevinden en waarnaar men in de bestreden beslissing verwijst nooit ter kennis werden gebracht, laat staan dat de mogelijkheid geboden werd deze te duiden.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De loutere toepassing van de vreemdelingenwetgeving inzake de beoordeling van een asielsdossier kan bezwaarlijk worden beschouwd als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de asielzoeker. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter invulling van de vragenlijst en op het Commissariaat-generaal. Derhalve heeft verzoekster de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Waar verzoekster voorts betoogt dat haar verweten wordt dat haar verhaal tegenstrijdig zou zijn met dit van haar echtgenoot, terwijl er nooit enige confrontatie is geweest, stelt de Raad vast dat verzoekster de bestreden beslissing niet met de nodige aandacht heeft gelezen daar haar nergens tegenstrijdige verklaringen met haar echtgenoot verweten wordt. De commissaris-generaal heeft tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas besloten omwille van de vage verklaringen die verzoekster en haar echtgenoot aangaande kernaspecten van hun asielrelaas hebben afgelegd.

Wat het recht tot inzage betreft, dient te worden vastgesteld dat de wet van 11 april 1994 geen bepaling bevat waaruit blijkt dat de commissaris-generaal actief inzage moet verlenen in het dossier alvorens zijn beslissing te nemen. De wet legt enkel de verplichting tot passieve inzage op. Verzoekster heeft overigens geen belang bij het argument dat zij geen inzage heeft gekregen in het administratief dossier voorafgaand aan de bestreden beslissing nu uit het dossier blijkt dat zij geen inzage heeft gevraagd voor het gehoor. De commissaris-generaal kan dus niet verweten worden dat hij eerst de beslissing neemt en pas later inzage verleent in het dossier. Aldus kan worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidsbeginsel doch nalaat aan te tonen dat zij *in casu* benadeeld werd.

Verzoekster betoogt tenslotte dat het antwoorddocument dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dateert van na het KB van 26 mei 2012 dat stelt dat India als een veilig land kan worden beschouwd, zodat verzoekster zich de vraag stelt op basis van welke gegevens het CGVS voordien advies heeft uitgebracht voorafgaand aan de totstandkoming van dit KB. Het staat verzoekster vrij om het betreffende advies en de bijlage te raadplegen om na te gaan op basis van welke informatiebronnen dit advies werd opgesteld. Wat de bewering van verzoekster betreft dat zij geen kennis had van de inhoud van dit advies, wijst de Raad opnieuw op het passieve inzagerecht. Het is aan verzoekster om de nodige stappen te ondernemen door zich te wenden tot de bevoegde instantie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 december 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven

omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor werd zij bijgestaan door een tolk die het Punjabi machtig is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending van art. 57/6/1, 1° lid van de Wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet); Schending van het algemeen beginsel van behoor bestuur met name de motiveringsplicht; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van art. 6 van het Europees Verdrag tot beschrijving van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend door Roma op 04.11.1950 en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955; Schending van de rechten van verdediging met het recht op tegenspraak, zorgvuldigheidsplicht en hoorrecht; Schending van artikel 48/4 juncto artikel 3 EVRM. Doordat verwerende partij in haar beslissing opwerpt dat : Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften en het democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden, kan worden aangetoond dat er algemeen gezien op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28.07.1951, zoals bepaald in art. 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in art. 48/4; Bij K.B. van 01.06.2012 (lees 26.05.2012) werd INDIA vastgesteld als veilig land van herkomst; Terwijl art. 57/6/1 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt: (...). Dat verweerder de asielaanvraag niet in overweging neemt steunend op bovenstaand artikel stellende dat INDIA behoort tot de lijst van de veilige landen en dit zonder enige individuele toetsing; Door verweerder wordt er verwezen naar K.B. van 26.05.2012 tot uitvoering van het art. 57/6/1, 4° lid van de Vreemdelingenwet; Dit K.B. wordt als stuk 3 toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift; Bij nazicht van het K.B. en meer in het bijzonder het verslag aan de Koning dient vastgesteld te worden dat het K.B. op onwettige wijze tot stand is gekomen en geheel indruist tegen de formaliteiten zoals vermeld in art. 57/6/1 Vreemdelingenwet; Dat voorafgaand aan het uitvaardigen van een K.B. men in casu dient vast te stellen of dat er sprake is van een onveilig land of niet, art. 57/6/1 duidelijk stelt dat deze beslissing dient te stoeien op verschillende informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten, uit de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en alle andere relevante internationale organisaties; In casu dient vastgesteld te worden dat bij het tot stand komen van het K.B. van 26.05.2012 er geen enkele van bovenstaande informatiebronnen werd geraadpleegd niettegenstaande dit wettelijk werd opgelegd alvorens over te gaan tot het publiceren van een KB. De Koning, dan wel zijn gevolmachtigde heeft zich er enkel toe vergenoegd advies op te vragen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in casu de verwerende partij in onderhavig geding; Het CGVS van haar kant heeft zich er vanaf gemaakt door een advies te verstrekken dmv een stijlclausule van een 6 tal regels die zijn overgenomen in het KB waarin zij stellen dat INDIA een veilig land is. Nog opmerkelijker is heden te moeten vaststellen dat er een antwoorddocument in het administratief dossier wordt toegevoegd door het CGVS die dateert van na het totstandkomen van het KB op 26.05.2012 waarin vermeld wordt dat INDIA een veilig land is. In dit antwoorddocument van de commissaris-generaal wordt er bovendien uitdrukkelijk gesteld dat INDIA slechts in volgende landen van de Europese Unie als veilig land wordt aanzien met name het Verenigd Koninkrijk, Zwitserland, Frankrijk,; Dit wil alsdan ook zeggen dat in alle overige lidstaten van de Europese Unie INDIA NIET als veilig land aanzien wordt; Feit is alleszins dat het K.B. op onrechtmatige wijze en in strijd met art. 57/6/1 tot stand is gekomen en alsdusdanig kan er hiermede ook geen rekening gehouden worden; Dat verwerende partij op basis van een onwettig besluit geoordeeld heeft dat art. 57/6/1 in casu toepassing vindt en INDIA alsdusdanig als een veilig land aanschouwd kan worden zodoende dat zij een beslissing tot niet in overwegingneming zou kunnen nemen; Dat de beslissing van verwerende partij alsdus op basis van bovenstaande motivatie vernietigd dient te worden; Terwijl verzoekster een argumentatie heeft opgeworpen tijdens het verhoor waaruit duidelijk blijkt dat zij de bescherming van zijn land niet wil of kan inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van haar religie en er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer zij terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zij zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico wil stellen. Verweerder stelt ondermeer het volgende in haar beslissing: (...). Als dooddoener doorheen heel de beslissing van verweerder wordt er aan verzoekster verweten geen document neer te leggen noch omtrent zijn identiteit noch omtrent zijn verhaal niettegenstaande hij reeds 2 weken in België verblijft voorafgaand aan het interview op 11.12.2012. Dat deze onwetendheid niet ten laste van verzoekster kan worden gelegd en minstens aan hem de mogelijkheid geboden moet worden om de

nodige stukken bij te brengen. Lopende het gehoor werd er alsdan medegedeeld dat zij zo spoedig als mogelijk de nodige documenten zou bijbrengen doch dit werd evenwel onmogelijk gemaakt door verweerder daar de beslissing tot niet inoverwegingneming reeds werd genomen 2 dagen na het interview. Thans is verzoekster in het bezit van de stukken zoals verzocht dewelke allen worden toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift als stuk 5 doch zij was niet bij machte om deze te verzamelen voorafgaand aan de beslissing. Verweerder is ten onrechte overgegaan tot afwijzing van het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming louter en alleen op basis van het gegeven dat verzoekster geen stukken voorhanden had ten einde haar verhaal te staven. De feiten an sich waren en zijn voldoende om te besluiten dat verzoekster in aanmerking komt en voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van het statuut van vluchteling dan wel subsidiaire bescherming zodoende dat verweerder tot een onredelijk besluit kwam op basis van de voorhanden zijnde feiten. Gegeven hetwelk thans bovendien bevestigd wordt door de stukken die thans worden overgelegd onder stuk 5. Ook de vaststelling van de commissaris-generaal dat er voor burgers de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief bestaat, is op algemene wijze gesteld en kan niet op die algemene wijze gelding vinden. Volgens het UNHCR dien de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief individueel onderzocht te worden hetgeen in casu geenszins voorhanden is zodat de beslissing van het CGVS onredelijk tot stand kwam in zoverre hierop gesteund. De toepassing in onderhavige concrete situatie van de procedure als veilig land, waartoe verweerder niet verplicht is, en het nemen van de beslissing binnen de 2 dagen nadat aan verzoekster ter kennis werd gebracht dat het voor verweerder van uitermate groot belang is dat er stukken worden neergelegd duidelijk een schending inhouden van artikel 6 van het Europees Verdrag tot beschrijving van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 04.11.1950 en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955, Schending van de rechten van verdediging met het recht op tegenspraak, zorgvuldigheidsplicht en hoorrecht; Terwijl verzoekster een argumentatie heeft opgeworpen tijdens het verhoor, dat onvoldoende individueel getoetst is door verweerder daar deze er zich mee vergenoegd heeft te oordelen op basis van algemeenheden en algemene subjectieve en interne verslagen zonder in concreto standpunt in te nemen. Dat verweerder nagelaten heeft om een beslissing te nemen opzichtsens verzoekster met een geïndividualiseerde inhoud daar er enkel verwezen wordt naar de inhoud van de beslissing tav haar echtgenoot. Dat behoudens het feitenrelaas, de inhoud van de beslissing identiek is aan deze van haar echtgenoot zodoende dat er bezwaarlijk gesproken kan worden van een geïndividualiseerde beslissing laat staan een geïndividualiseerde motivatie. Overwegende dat elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte. Dat deze motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel daarstelt; Daarenboven bepaalt art. 62 Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden; "L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient" (Cons. Etat 12 mei 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E. 1989) Bovendien bepaalt de Wet van 26 juli 1991 dat de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag dient aan te duiden waarop zij deze beslissing steunt; Deze motivering dient bovendien afdoende te zijn; Het CGVS is, wanneer zij een beslissing neemt over het al dan niet toekennen van de hoedanigheid van vluchteling en/of subsidiaire bescherming, gebonden aan de formele en materiële motiveringsplicht; Overwegende dat de beslissing van het CGVS dd. 14.12.2012 geenszins aanzien kan worden als voldoende gemotiveerd. Nergens wordt in concreto weergegeven waarom verzoekster de hoedanigheid van vluchteling/subsidiaire bescherming niet zou kunnen krijgen op basis van pertinente gegevens en objectieve maatstaven; Dat verzoekster op een zeer coherente wijze zijn verhaal naar voren heeft gebracht hetgeen ondermeer blijkt uit het feitenrelaas van onderhavig verzoekschrift en uit het administratief dossier. Dat verzoekster vooreerst verwijst het verweer omtrent het feit dat INDIA geen veilig land is en het KB onwettig tot stand is gekomen. Dat het in casu buiten kijf staat dat indien verzoekster zou worden teruggestuurd hij ernstig voor zijn leven moet vrezen en dit vooreerst omwille van zijn religie. Overwegende dat het buiten kijf staat dat de gehanteerde werkwijze van verweerder geheel indruist tegen de rechten van verdediging van verzoekster. Dat noch na het indienen van het verzoek tot asiel noch na of tijdens het verhoor van verzoekster zij op de hoogte werd gesteld van de stukken die thans gehanteerd worden door verweerder. Nooit werd verzoekster geconfronteerd met deze gegevens. De rechten van verdediging vereisen dat verzoekster de mogelijkheid wordt geboden om voorafgaand aan het verhoor kennis te nemen van deze documenten zodoende dat er alsdan tijdens het verhoor hierover standpunt kan worden ingenomen. Bovendien leidt het gebruik van deze documenten tot algemene veronderstellingen zonder individueel onderzoek. Verzoekster is van oordeel dat haar rechten geschonden zijn mocht de beslissing van verweerder gevolgd worden zonder verder onderzoek in concreto waarbij er duidelijk rekening wordt gehouden met alle individuele elementen. Rekening houdend met het bovenstaande is verzoekster aldus de mening toegedaan dat verweerder tot een onredelijk besluit is gekomen. Dat de zorgvuldigheidsplicht ondermeer inhoudt dat verweerder het nodige moet doen teneinde zich te informeren. Verweerder had aldus voorafgaand aan het nemen van

de beslissing contact dienen op te nemen met verzoekster met het verzoek om bijkomende informatie zo zij dit nodig zou achten. In deze ziet verzoekster de hoorplicht ondermeer geschonden als de plicht in hoofde van verweerder om zich volledig in te lichten in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel, beginsel dat verweerder de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (R.v.St., 167.411, 2 februari 2007). Tevens vereisen de rechten van verdediging dat aan verzoekster de mogelijkheid wordt geboden zich voorafgaand aan het nemen van een beslissing in al hun rechten te verdedigen temeer indien hen verweten wordt bepaalde feitelijkheden niet te hebben aangetoond. Dat verzoekster dan ook de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsverplichting geschonden is; Op grond hiervan dient de beslissing van het CGVS dd. 14.12.2012 als onrechtmatig aanzien te worden en vernietigd te worden. Terwijl overeenkomstig artikel 6 EVRM, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer specifiek de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak en wapengelijkheid verweerder niet kon overgaan tot het nemen van een beslissing alvorens verzoekster in kennis te stellen van de vermeende bijkomende stukken dewelke zij conform haar beslissing aanwendt om over te gaan tot niet in overwegingname; Dat verzoekster op geen enkele wijze voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte werd gebracht van bijkomende informatie/documenten/vonnissen waarop dat verweerder zich wenst te steunen; Dat dit een schending van art. 6 EVRM inhoudt daar verzoekster haar recht op een eerlijk proces ontnomen wordt gezien zij geconfronteerd wordt met een beslissing gesteund op informatie dewelke niet werd medegedeeld voorafgaand aan de beslissing zodoende dat hij zijn verdediging niet kon en kan voeren, waarbij dat het recht op tegenspraak en wapengelijkheid die tevens vervat zijn in art. 6 EVRM geschonden zijn daar verzoekster de mogelijkheid ontnomen wordt om standpunt in te nemen en er met ongelijke wapens gestreden wordt daar verweerder bepaalde informatie niet meedeelt voorafgaand aan het nemen van de beslissing;"

2.2.2. Verzoekster betoogt dat het KB van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1,4° van de vreemdelingenwet op onwettige wijze tot stand is gekomen en dat de verwerende partij op basis van een onwettig besluit onterecht stelt dat India kan beschouwd worden als een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Deze kritiek betreft een wetskritiek waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is. Het komt bijgevolg niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om na te gaan of dit KB rechtmatig tot stand is gekomen en of India terecht voorkomt op de lijst met veilige landen van herkomst.

Verzoekster betoogt dat er tijdens het gehoor werd op aangedrongen om de nodige documenten neer te leggen, terwijl de beslissing tot niet in overwegingname reeds werd genomen twee dagen na het gehoor. De commissaris-generaal is niet verplicht om op bijkomende stukken te wachten alvorens een beslissing te nemen indien hij van oordeel is over voldoende elementen te beschikken om een oordeel uit te spreken. Op basis van pertinente motieven, namelijk de vage verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot met betrekking tot kernelementen van hun asielrelaas, is de commissaris-generaal immers tot de vaststelling gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster naar voren gebrachte problemen omwille van haar religie. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal nog moest wachten op documenten waarvan verzoeksters raadsman zelf te kennen heeft gegeven dat het bekomen van documenten veel tijd in beslag zou nemen (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Wat de nieuwe stukken betreft die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, namelijk identiteitsdocumenten van verzoekster en haar familie, een voedselkaart, een bewijs van huwelijk, krantenartikels en vertalingen, merkt de Raad op dat *in casu* uitspraak wordt gedaan als annulatierechter wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt verzoekster eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. De Raad als annulatierechter onderzoekt enkel of de commissaris-generaal in redelijkheid is kunnen komen tot gedane vaststellingen van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Wat de stelling van verzoekster betreft dat niet op individuele wijze onderzocht werd of voor haar de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief mogelijk is, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster op individuele wijze heeft beoordeeld waarbij hij wel degelijk

onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheid van een hervestigingsalternatief voor verzoekster. Dienaangaande heeft de commissaris-generaal niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat verzoekster er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken waarom voor haar het intern vluchtalternatief niet openstond. Bovendien stelt de vraag naar de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief zich pas indien de ingeroepen asielfeiten geloofwaardig worden geacht.

Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonst hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Verder moet ook worden opgemerkt dat de aanhef van artikel 6 van het EVRM zelf aangeeft dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke: "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen". De procedure voor de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.") Bijgevolg is artikel 6 van het EVRM, dat betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafprocedures, niet toepasselijk (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia tg Frankrijk).

Waar verzoekster opnieuw de schending van de hoorplicht, confrontatieplicht en de zorgvuldigheidsplicht opwerpt, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De commissaris-generaal heeft op basis van pertinente motieven vastgesteld dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat haar asielrelaas ongeloofwaardig was wegens vage en onwaarschijnlijke verklaringen. Het volstaat niet wanneer verzoekster louter verklaart een vrees voor vervolging te koesteren. Zij dient deze vrees immers ook aannemelijk te maken. Verzoekster onderneemt niet de minste pogingen om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC